



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, čj. KUJI 7945/2016, sp. zn. OOSČ 72/2016 OOSC/28/JN,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 11. 2015, zn. DOP/2332/2015-13, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že žalobce se dopustil přestupku dle ustanovení § 125 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu porušením ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona tím, že na volném úseku silnice č. I/34 mezi obcemi Rozkoš a Skála (okres Havlíčkův Brod), kde je nejvyšší dovolená

rychlost 90 km/hod., mu byla dne 22. 4. 2015 v 12:46 hod. jako řidiči osobního automobilu tovární značky JEEP Grand Cherokee, registrační značky ..., naměřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, obsluhovaným hlídkou Policie ČR, rychlost 148 km/hod. Při zvážení maximální možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ mu byla jako nejnižší naměřena rychlost 143 km/hod.

Žalovaný konstatoval, že žalobce podal blanketní odvolání, které ani na výzvu k doplnění podání o předepsané náležitosti nedoplnil. Uvedl, že tedy přezkoumal pouze soulad napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, protože žalobce v odvolání proti rozhodnutí neuvedl žádnou námitku. Nesoulad rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy neshledal, proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Neprůkazné měření rychlosti

Žalobce namítl, že při měření rychlosti použitým laserovým rychloměrem nebyl dodržen postup obsluhy rychloměru, když záměrný kříž leží jen z části na měřeném vozidle. Přitom Český metrologický institut (dále jen „ČMI“) trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle, byl brán jako nedodržení postupu obsluhy lidarového rychloměru. K tomu žalobce uvedl, že k žalobě přiložil vyjádření ČMI (pozn. soudu: žádné vyjádření ČMI u žaloby přiloženo nebylo). Pokud záměrný kříž není zcela na vozidle, nelze vyloučit, že došlo k jeho posunu v průběhu měření, čímž vznikají pochybnosti o přesnosti výsledku provedeného měření, neboť při posunu záměrného kříže v průběhu měření rychlosti dochází k naměření vyšší než skutečné rychlosti, a to z důvodu tzv. slip effect.

Žalobce uvedl, že přesnost laserových rychloměrů je v zahraničí zpochybňována, že ve Velké Británii, USA a Austrálii jsou výstupy z těchto zařízení častým předmětem soudního přezkumu a soudy opakovaně vyslovily svoje pochybnosti o použitelnosti výstupu z lidarů jako důkazu před soudem. O problému vznikl i dokument televizní stanice BBC (volně dostupný na internetu), z něhož vyplynulo, že rychlost může být změřena s rozdílem až třiceti mil za hodinu, tj. téměř 50 km/hod. K tomu dále provedl příklad výpočtu tzv. slip effectu.

Žalobce k návodu na obsluhu dále uvedl, že je vhodné, aby místo měření bylo vybráno tak, aby umožňovalo měření paralelně s vozovkou. Pokud toto není dodrženo, dochází v průběhu měření k posunu záměrného kříže po povrchu měřeného vozidla, může dojít i k zaměření vozovky samotné. Tak může opět dojít k nepřesnostem způsobeným tzv. slip effect. Ze snímku, jenž je obsahem záznamu o přestupku, je dle jeho názoru patrné, že požadavek paralelního měření nebyl dodržen, když mezi měřícím stanovištěm a polohou měřeného vozidla byla prohlubeň.

Návod k obsluze byl dle žalobce při měření rychlosti porušen i tím, že bylo měřeno na větší, než doporučenou vzdálenost, když ze záznamu o přestupku vyplývá, že ke změření došlo na vzdálenost 426,1 metrů. Návod k obsluze, jakož i certifikát o schválení typu měřidla, přitom stanovuje jako doporučenou vzdálenost měření 400 metrů. Čím je vzdálenost větší, tím

je větší pravděpodobnost, že dojde k posunu záměrného kříže v průběhu měření, a tedy i k naměření vyšší než skutečné rychlosti, a to právě z důvodu tzv. slip effect.

Žalobce má za to, že vzhledem k namítanému vícečetnému porušení návodu k obsluze existuje důvodná pochybnost, zda byla rychlost změřena přesně, neboť lze reálně předpokládat, že došlo k naměření vyšší než skutečné rychlosti, a to z důvodu tzv. slip effect, z důvodu, že záměrný kříž leží jen z nepatrné části na vozidle, že bylo měřeno na větší vzdálenost, než jakou návod k obsluze dovoluje, že nebylo měřeno pod nulovým měřicím úhlem, a konečně, že nebylo měřeno paralelně s vozovkou. Dle žalobce tak zůstaly pochybnosti o tom, zda překročil nejvyšší dovolenou rychlost právě o 53 km/hod. Žalobce považuje za významnou i skutečnost, že rychlost vozidla byla měřena dvakrát, jednou ze vzdálenosti 426,1 m a podruhé ze vzdálenosti 121,0 m, přičemž správní orgán vzal za podklad pro rozhodnutí právě měření provedené ze vzdálenosti 426,1 m, pro které, jak uvedl shora, neplatí ověření rychloměru.

Žalobce namítl i to, že správní orgány neprokázaly, že měřeno bylo právě jeho vozidlo, neboť ani na jedné fotografii není čitelná registrační značka, ani vozidlo nelze jinak identifikovat.

Zavinění

Žalobce dále namítá, že ač zákon o přestupcích rozlišuje nedbalost na vědomou a nevědomou, správní orgán toto rozlišování zákona ve svém rozhodnutí nereflektoval, čímž nedostál požadavkům § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci v potřebném rozsahu, když nezjistil, v jaké konkrétní míře nedbalosti žalobce údajný přestupek spáchal. V tomto směru je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné. Zjištění konkrétní míry zavinění pak má vliv zejména na výši uložené sankce, když v rámci její výměry má správní orgán povinnost přihlížet mimo jiné k míře zavinění.

Žalobce též zastává názor, že rozhodnutí je vadné i proto, že jeho výrok neobsahuje konkrétní formu zavinění. Forma zavinění tedy způsobuje jednak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nezákonnost, neboť není dostatečně odůvodněno ani zjištěno, v jaké konkrétní míře zavinění žalobce spáchal přestupek, dále tento nedostatek způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku, neboť údaj o formě zavinění není z výroku rozhodnutí zřejmý. Výrok rozhodnutí obsahuje co do formy zavinění toliko to, že se tohoto přestupku měl žalobce dopustit z nedbalosti, ač zákon o přestupcích rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou. Výrok tedy není dostatečně určitý. Byť žalobce nemůže jednoznačně predikovat, z jakého důvodu zákonodárce stanovil formu zavinění jako obligatorní náležitost výroku, nelze vůči zákonodárce ignorovat a správními rozhodnutími popírat. Žalobce zastává názor, že je na svých právech krácen, neboť z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně seznat, že přestupek byl spáchán nedbalostně. Přitom za přestupek, ze kterého byl žalobce uznán vinným, se zaznamenávají body do bodového hodnocení řidiče. Nelze vyloučit, že bodový systém bude upraven tak, že se body budou zaznamenávat jen za úmyslně spáchané přestupky, případně dojde ke snížení bodového postihu za přestupky nedbalostní. V tomto směru rozvedl své úvahy o možných dopadech takové budoucí změny.

Sankce

Žalobce namítl, že vyměřená sankce je nezákonná a nedostatečně odůvodněná. Nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že u žádné ze skutečností, kterou správní orgán při výměře sankce zohlednil, není zřejmé, zda ji hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce.

Předpokládá, že v jeho neprospěch hodnotil závažnost údajného přestupku, která je dle správního orgánu, vyjádřena již samotnými sankcemi, které lze za uvedený přestupek uložit“. Tím se dle žalobce dopustil porušení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť závažností přestupku se rozumí okolnosti konkrétního případu, nikoliv rozmezí sankční sazby. Pokud dále správní orgán hodnotil v neprospěch žalobce to, že výše naměřené rychlosti výrazně přesáhla nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec, dle žalobce se předně dopustil porušení zákazu dvojího přičítání, neboť skutečnost, že údajná rychlost výrazně přesáhla nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec (konkrétně o 53 km/h) je již znakem skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona a není možné proto tuto skutečnost znovu hodnotit v neprospěch žalobce. Naproti tomu dle žalobce správní orgán opomněl zohlednit v jeho prospěch to, že měl překročit spodní limit skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona o pouhé 3 km/h, což měl vyhodnotit jako zcela zásadní polehčující okolnost, pro kterou měl uložit sankci na samé spodní hranici zákonných sazeb.

Pokud dále správní orgán hodnotil v neprospěch žalobce to, že má v evidenční kartě řidiče 12 záznamů pro přestupky v dopravě a z toho již 5 pro překročení rychlosti jízdy a že stav bodového hodnocení řidiče je 6 bodů, žalobce namítá, že správní orgán nebyl oprávněn tyto skutečnosti v rámci výměry sankce v jeho neprospěch hodnotit, neboť přestupky odpovídající těmto záznamům již byly v době rozhodování správního orgánu zahlazený.

Dle žalobce je i samotná výměra sankce vadná a její odůvodnění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že právě sankce o pokutě ve výši 6.000,- Kč a zákazu činnosti v délce 8 měsíců je důvodná a dostatečná k dosažení nápravy a ke splnění výchovného účinku. Zvláště u sankce zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel, který lze obecně považovat za vážný zásah do osobní svobody jedince, je dle žalobce zvýšený požadavek na přezkoumatelnost úvah správního orgánu při výměře sankce.

Žalobce namítl i to, že mu byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu se zákonem, neboť dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachateli přestupku pouze ta činnost, kterou se dopustil přestupku, nebo pokud v souvislosti s touto činností spáchal přestupek. V intencích případu žalobce je činností, kterou lze za spáchání předmětného přestupku zakázat, řízení motorového vozidla. Žalobce však zastává názor, že touto činností je pouze řízení motorových vozidel skupiny B, neboť právě při řízení motorového vozidla skupiny B měl žalobce spáchat údajný přestupek. Podle žalobce obecně platí, přestupek spáchaný řízením nebo při řízení motorového vozidla určité skupiny je možné uložit jen v rozsahu té skupiny motorových vozidel, do které patřilo motorové vozidlo, které pachatel při páchání přestupku použil.

Materiální stránka přestupku

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť se správní orgán nijak nezabýval tím, zda byla jednáním žalobce naplněna materiální stránka přestupku. Ani nekonstatoval, že by přestupku naplněna byla, natož aby se zabýval tím, zda v daném případě nenastaly okolnosti, které obecnou závažnost takového jednání snižují pod míru závažnosti odůvodňující uplatnění sankčních mechanismů. I z tohoto důvodu označil rozhodnutí orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když jeho odůvodnění neobsahuje přezkoumatelné úvahy o tom, zda byla naplněna materiální stránka

přestupku, což je obligatorní znak přestupku. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 104/2008-45.

Neuvedení bodového postihu ve výroku

Žalobce namítl, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z přestupku je spojen též bodový postih. To je dle jeho názoru v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...) druh a výměru sankce“. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přímo navázán na právní moc rozhodnutí správního orgánu o přestupku, a proto je, dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho žalobce dovodil, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, který je za přestupek ukládán. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Připomněl, že žalobce podal proti rozhodnutí orgánu I. stupně blanketní odvolání, ve kterém zcela absentovaly jakékoliv odvolací důvody a argumentace, a ani přes výzvu obsahové náležitosti odvolání ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu nedoplnil. Vzhledem k četnosti těchto případů, kdy jsou námitky předkládány prostřednictvím advokáta Mgr. Jaroslava Topola k posouzení až ve stádiu přezkoumání rozhodnutí o odvolání ve správním soudnictví je dle žalovaného na místě posoudit, zda se nejedná o účelovou obstrukční procesní taktiku.

Z jednání soudu, které se konalo dne 13. dubna 2017, se žalovaný omluvil, žalobce, resp. jeho zástupce, se nedostavil. Jednání tak proběhlo bez přítomnosti účastníků.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, vyhotovil dne 22. 9. 2015 oznámení o zahájení správního řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 15. 10. 2015. Z nařízeného jednání se žalobce z rodinných důvodů omluvil a žádal nový termín jednání. Správní orgán I. stupně omluvu akceptoval a žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 5. 11. 2015. K tomuto jednání zaslal žalobce omluvu ze zdravotních důvodů a opět žádal o nový termín jednání. Nové jednání nařídil správní orgán na 24. 11. 2015 s poučením o možnosti projednání věci v jeho nepřítomnosti ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. V den jednání žalobce zaslal správnímu orgánu e-mailovou zprávu, v níž uvedl, že se k jednání nemůže dostavit, neboť si fyzicky převzal předvolání až dne 23. 11. 2015, a protože nevlastní automobil, není schopen se k ústnímu jednání dostavit. Dne 24. 11. 2015 proběhlo ústní jednání bez přítomnosti žalobce. Při něm správní orgán provedl dokazování shromážděnými listinami.

Dne 25. 11. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí zn. DOP/2332/2015-13, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2

ve spojení s ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že na volném úseku silnice č. I/34 mezi obcemi Rozkoš a Skála v okrese Havlíčkův Brod, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod., mu byla dne 22. 4. 2015 v 12:46 hod. jako řidiči osobního automobilu tovární značky JEEP Grand Cherokee, registrační značky ..., naměřena rychlost 148 km/hod., tj. po zvážení maximální možné odchylky měřicího zařízení ± 3 % mu byla naměřena rychlost 143 km/hod. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolání (nedatováno), v němž pouze požádal správní orgán o zaslání kopie spisu, resp. jeho podstatných částí, a o poučení před vydáním rozhodnutí o tom, kdo bude ve věci rozhodovat pro případnou námitku podjatosti této osoby. Ani na výzvu správního orgánu ze dne 4. 1. 2016 konkrétní odvolací námitky nedoplnil. Žalovaný následně odvolání žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Ustanovení stanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a více nebo mimo obec o 50 km/hod. a více. Ustanovení § 18 téhož zákona ve svém odst. 3 mimo jiné stanoví, že mimo obec smí jet řidič (tam specifikovaného motorového vozidla) rychlostí nejvýše 90 km/hod. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se ve smyslu téhož § 125c odst. 4 písm. d) uloží pokuta od 5.000,- Kč do 10.000,- Kč a dle jeho odst. 5 zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Dle ustanovení § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Krajský soud předně konstatuje, že z uvedeného je zřejmé, že během správního řízení žalobce nevznášel žádné námitky, a to ani ke zjištěnému skutkovému stavu. Poprvé tak vznáší námitky až v řízení před soudem. K takové situaci, zejména pokud jde o zjištění skutkového stavu, se zásadním způsobem vyslovil již Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43, v němž uvedl: „*Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.*

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní ... Stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po

obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ani jeho zástupce kromě zaslání omluvy z jednání a podání blanketního odvolání, které ani k výzvě nedoplnili, žádným způsobem se správními orgány nekomunikovali. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že právě stěžovatel naplnil skutkovou podstatu, která mu byla kladena za vinu... Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.“

Z uvedeného tak vyplývá jednoznačný závěr, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Žalobce však byl v průběhu celého správního řízení zcela pasivní. Přes uvedené krajský soud i k žalobním námitkám vztahujícím se ke zjištěnému skutkovému stavu uvádí následující.

Neprůkazné měření rychlosti

Žalobce vyslovil pochybnosti o správnosti provedeného měření, má zato, že musela být chyba v měřicím přístroji či v jeho obsluze. Z provedeného dokazování před správním orgánem však žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření). Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce ± 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je tedy chybnost měření přístroje v zásadě objektivně vyloučena. Pokud měl žalobce nějaké pochybnosti o změřené rychlosti, měl žádat přešetření konkrétních skutečností již u správního orgánu. To však neučinil, v průběhu celého správního řízení byl zcela pasivní a teprve nyní předkládá tvrzení o možné nepřesnosti měření.

Krajský soud přesto doplnil řízení o vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s., dovozce laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, k některým technickým otázkám souvisejícím s měřením rychlosti tímto rychloměrem. Z vyjádření ze dne 12. 4. 2017 vyplynulo k otázce tzv. slip effect, že laserový rychloměr MicroDigiCam LTI stejně jako LTI 20/20 TruCAM ve verzi pro Českou republiku obsahuje ve svém firmware algoritmus „error trapping“, který jej potlačuje. Aby se „slip effect“ projevil, muselo by být vozidlo měřeno z boku. Z praxe vyplývá, že pokud se při měření samotném laserový měřič pohybuje, objevuje se chyba E03 – nestabilní zaměření cíle. Tato chyba se objevuje i v případě, pokud se z jednoho auta přejde svazkem paprsků na druhé auto, nějaký jiný předmět nebo na silnici. Pokud se jakákoli taková chyba vyskytne, měření je přerušeno a výsledky se neukládají. K měřicímu úhlu mezi osou pohybu vozidla a laserovým paprskem dovozce uvedl, že nulový měřicí úhel je možný pouze v případě, kdy bude měřicí laser stát přímo proti jedoucímu vozidlu, což není prakticky reálné. V manuálu však není uvedeno, že by se muselo měřit s nulovým měřicí úhlem. Naopak se počítá s nenulovým měřicí úhlem, proto je v manuálu popsán jev „cosinus efekt“. Tento efekt nepatrně ovlivňuje naměřenou hodnotu tak, že vždy nepatrně snižuje naměřenou hodnotu oproti rychlosti skutečné, což znamená, že vliv tohoto úhlu je vždy ve prospěch řidiče měřeného vozidla. Ke vzdálenosti pro měření uvedl dovozce, že laser je schválen pro měření od 25 do 400 m. Laserové rychloměry MicroDigiCam LTI i LTI 20/20 TruCAM překračují požadavky našich předpisů na přesnost. Překročení povolené vzdálenosti nemá na výsledek měření žádný vliv. V technické dokumentaci k měřicí laserové hlavici UltraLyte LR, která je použita v rychloměru MicroDigiCam se uvádí měřicí rozsah do 1200m s přesností $\pm 2\text{km/h}$ v celém rozsahu měření. K problematice umístění záměrného kříže dovozce uvedl, že skutečnost, že na fotografii není přímo na vozidle, neovlivňuje výsledek měření. Jedná se nejspíš o závadu, která se občas může objevit na tomto typu zařízení. Pokud se vychýlí objektiv, pak můžeme zaznamenat posun záměrného kříže na fotodokumentaci. Avšak kvalita fotodokumentace nemá vůbec žádný vliv na výsledek měření. Seřízení laserové hlavice samotné (v manuálu popisované jako souosost) je velice stabilní a lze konstatovat, že pokud byl v průběhu měření záměrný bod na vozidle, patří naměřená hodnota právě k tomuto vozidlu. Navíc je potřeba uvážit i vliv divergence svazku laserových paprsků. Ta se projevuje obzvláště při měření na větší vzdálenosti. Divergence je 30 cm na každých 100 m. Ve vzdálenosti 400 m je tedy průměr svazku 120 cm.

Z uvedeného vyjádření lze dovodit, že v daném případě k tzv. „slip effect“ nedošlo. Nejen, že vozidlo nebylo měřeno z boku, jak je zřejmé z fotografie založené ve správním spise, neobjevilo se však ani chybové hlášení o nestabilním zaměření cíle, neboť v takovém případě by se měření přerušilo a výsledky by se neuložily. Pokud současně žalobce namítal, že nebylo měřeno paralelně s vozovkou, když mezi měřicím stanovištěm a polohou měřeného vozidla byla prohlubeň, a že nebylo měřeno pod nulovým měřicí úhlem, krajský soud z pořízené fotografie ověřil, že žalobcem zmiňovaná prohlubeň je až za vozidlem, nikoliv mezi stanovištěm rychloměru a měřeným vozidlem. K měřicímu úhlu mezi osou pohybu vozidla a laserovým paprskem přitom dovozce uvedl, že v manuálu není uvedeno, že by se muselo měřit s nulovým měřicí úhlem. Naopak se počítá s nenulovým měřicí úhlem, proto je v manuálu popsán jev „cosinus efekt“, který vždy nepatrně snižuje naměřenou hodnotu oproti rychlosti skutečné, což je tedy vždy ve prospěch měřeného vozidla. Pokud jde o záměrný kříž, přestože na pořízené fotografii leží jen z nepatrné části na měřeném vozidle, ani tato skutečnost výsledek měření neovlivnila. Při uvážení vlivu rozptylu svazku laserových paprsků, kdy ve vzdálenosti cca 400 m (v tomto případě konkrétně 426,1 m) je průměr svazku 120 cm, není vzhledem k umístění záměrného kříže pochyb o tom, že změřeno bylo právě

vozidlo zachycené na fotografii, navíc se v blízkosti nevyskytovalo žádné jiné vozidlo. K tomu lze dodat, že žalobcem zmiňované vyjádření ČMI k žalobě přiloženo nebylo. Ani překročení povolené vzdálenosti měření nemělo na výsledek měření vliv. Z vyjádření dodavatele rychloměru vyplývá, že v technické dokumentaci k měřicí laserové hlavici, která je použita v rychloměru MicroDigiCam, je uveden měřicí rozsah do 1200 m s přesností ± 2 km/h v celém rozsahu měření, rychloměr tedy překračuje požadavky našich předpisů na přesnost. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce, že nebylo prokázáno, že měřeno bylo právě vozidlo žalobce, dle jeho názoru ani na jedné fotografii není čitelná registrační značka. Záznam o přestupku s pořízenými fotografiemi obsahuje i zvětšenou část vozidla, kde je umístěna registrační značka, a z ní je zřetelně čitelné: ... Navíc bylo vozidlo ihned po změření zastaveno a identifikováno (registrační značkou, továrním označením a barvou, současně byl jako řidič ztotožněn žalobce a bylo s ním sepsáno oznámení přestupku.

S ohledem na uvedené krajský soud nevyhověl návrhu na provedení jako důkazu videozáznamem z měření a originálním výstupem z lidarů a opatření znaleckého posudku k prokázání, že v projednávaném případě nedošlo ke vzniku tzv. slip effectu, navíc šlo i pouze o tvrzení v hypotetické rovině, tj. že k tomuto efektu dojít mohlo. Poukazuje-li žalobce na zahraniční rozsudky a v britských médiích zpracované dokumenty, jimiž se snaží podpořit svoji argumentaci, že lidarová zařízení nejsou spolehlivá, nutno konstatovat, že laserový rychloměr MicroDigiCam LTI je pro používání v České republice schválen Českým metrologickým institutem. Rychloměr prošel schvalovacím procesem a na základě jeho výsledku získal Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C141-04. Rychloměr MicroDigiCam LTI je stanoveným měřidlem ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, a soud nemůže hodnotit spolehlivost tohoto typu rychloměru. Z tohoto důvodu proto nevyhověl ani návrhu na provedení důkazů, kterými měla být ověřena spornost přesnosti měřícího přístroje (tj. dokumentem BBC, zprávou Daily Mail a vyšetřovacím pokusem).

Zavinění

Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích platí jako zásada, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek postačuje nedbalost, kdežto úmyslné zavinění je třeba pouze tam, kde to je výslovně stanoveno. V daném případě je nepochybné, že pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu stačí zavinění z nedbalosti, neboť toto ustanovení nestanoví výslovně opak. Správní orgán I. stupně na straně 3 rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „subjektivní stránka přestupku ve formě nedbalostního zavinění byla u obviněného jednoznačně naplněna“. Prvostupňový správní orgán tak jednoznačně dospěl k závěru, že žalobce naplnil subjektivní stránku skutkové podstaty projednávaného přestupku minimálně ve formě nedbalostní, byť nutno správnímu orgánu vytknout, že se k této otázce měl vyjádřit podrobněji. Tento nedostatek však nečiní rozhodnutí nezákonným nebo nepřezkoumatelným, jak namítal žalobce.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný i z důvodu absence údaje o formě zavinění ve výroku rozhodnutí. Správní orgán I. stupně postupoval správně, když posoudil přestupek dle právní úpravy účinné v době jeho spáchání, kdy předmětné ustanovení zákona o přestupcích ještě neobsahovalo požadavek na uvedení formy zavinění. Vzhledem k tomu, že nebylo nutné žalobci prokazovat míru, resp. formu zavinění, nelze proto namítat rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, který zakotvuje zásadu materiální pravdy, kdy „nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“. Správní řád ukládá

správnímu orgánu zjistit stav věci prostý důvodných pochybností. Při uplatňování zásady materiální pravdy je tedy správní orgán povinen zjistit ex offio stav věci prostý důvodných pochybností, což prvostupňový správní orgán učinil. Tato zásada je ve správním řádu korigována požadavkem procesní efektivity a ekonomie správního řízení, správní orgán by měl ve správním řízení postupovat k rozhodnutí nejsnazším způsobem, přitom však spolehlivě postačujícím ke zjištění objektivního stavu věci, která je předmětem takového řízení. Soud nemůže než konstatovat, že správní orgán I. stupně uvedeným požadavkům vyhověl, neboť dostatečně zjistil stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, jelikož žalobce se dopustil přestupku minimálně v nedbalostní formě a současně nebylo nutné prokazovat vážnější formu zavinění.

Sankce

Soud neakceptoval ani námitku, že je odůvodnění výměry sankce nepřezkoumatelné a vyměřená sankce nezákonná. Žalobci byla za spáchaný přestupek uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč (při zákonném rozpětí 5.000,- Kč až 10.000,- Kč) a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců (při zákonném rozpětí od šesti do dvanácti měsíců), tedy ve spodní třetině zákonného rozpětí. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je tak povinen zabývat se při ukládání sankcí všemi hledisky, které zákon předpokládá, odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce.

Správní orgán I. stupně se odůvodněním uložených sankcí zabýval (byť velmi stručně a ne zcela přehledně) na straně 3 rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že vycházel ze závažnosti přestupku, že přestupek byl spáchán na volném úseku (v lesním úseku) a v době menší hustoty silničního provozu, posuzoval výši naměřené rychlosti a přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, z níž zjistil, že žalobce má již 12 záznamů pro přestupky v dopravě, z toho 5 pro překročení jízdy, a že stav bodového hodnocení řidiče (žalobce) je 6 bodů. Je tedy zřejmé, že opakované přestupkové jednání žalobce a výrazné překročení stanoveného limitu rychlosti pro jízdu mimo obec bylo vyhodnoceno jako přitěžující okolnost. Naopak jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k místu, kde k překročení rychlosti došlo, a době spáchání přestupku z pohledu hustoty provozu.

Pokud správní orgán uvedl, že závažnost přestupku je vyjádřena již samotnými sankcemi, které je možno za uvedený přestupek uložit, lze v návaznosti na dále ve stejném odstavci uvedenou větu, že výše naměřené rychlosti výrazně přesáhla nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, vyrozumět, že závažností přestupku je míněno právě výrazné překročení zákonem povolené rychlosti, tedy posouzení závažnosti přestupku z hlediska jeho společenské nebezpečnosti (na což pak reaguje i zákon vyššími sankcemi). Namítané porušení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích proto krajský soud v této formulaci (byť jde o formulaci ne zcela přesnou) neshledal. Nejedná se tak ani o postup, který by nerespektoval zákaz „dvojitěho přičítání“, jak namítá žalobce, neboť, jak je uvedeno shora, překročení nejvyšší dovolené rychlosti („výrazné“) vyjadřuje závažnost přestupkového jednání z hlediska jeho společenské nebezpečnosti.

Úspěšná nemohla být ani žalobcova námitka, že správní orgán neměl v jeho neprospěch hodnotit starší záznamy v evidenční kartě řidiče, neboť jim odpovídající přestupky byly v době rozhodování již zahlazeny. Lze sice se žalobcem souhlasit v tom směru, že institut zahlazení platí i v přestupkovém řízení, avšak správním orgánům nic nebrání v tom, aby

z pohledu páčání přestupků v minulosti hodnotily osobu obviněného. Osoba obviněného je totiž jedním ze zákonných hledisek pro určení druhu sankce a její výměry podle § 12 zákona o přestupcích. A i když „je třeba institut zahlazení odsouzení dle trestního zákoníku, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, analogicky aplikovat ve prospěch žalobce i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení“, tak zároveň „správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklon žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem“ (srov. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 3. května 2013, čj. 60 A 1/2013-49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Správní orgán tak při posouzení osoby žalobce jako pachatele může z dříve spáchaných přestupků dovodit, že opakovaně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy a takovou skutečnost při výměře sankce zohlednit.

Jestliže platná právní úprava obsahuje pro uložení sankce určité rozmezí, je správnímu orgánu při vyměřování konkrétní její výše dána možnost správního uvážení. Při tomto uvážení nesmí samozřejmě postupovat svévolně, ale musí respektovat základní principy, které ve správním právu platí. V daném případě dle názoru krajského soudu rozhodovací prostor a pravidla pro ně zákonem vymezená respektovaly a sankce, které byly uloženy ve spodní třetině zákonného rozpětí, v nepřiměřené výši nestanovily.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že byl žalobci zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu se zákonem, když dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachateli přestupku pouze ta činnost, kterou se dopustil přestupku. Žalobce se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu v souvislosti s řízením motorového vozidla, k jehož řízení je nezbytné příslušné oprávnění. Činnost spočívající v řízení motorových vozidel je tedy právě tou činností, v souvislosti s níž se žalobce dopustil přestupku. Spáchání tohoto přestupku není vázáno na konkrétní skupinu řidičského oprávnění, proto je uložena sankce v souladu s § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť není-li přestupek vázán na určitou skupinu vozidel, nelze ani trest zákazu činnosti omezovat na konkrétní skupinu řidičského oprávnění.

Materiální stránka přestupku

Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně i proto, že se nezabýval tím, zda byla jednáním žalobce naplněna materiální stránka přestupku, ani tím, zda v daném případě nenastaly okolnosti, které obecnou závažnost takového jednání snižují pod míru závažnosti odůvodňující uplatnění sankčních mechanismů.

Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích slovy „porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“. Lze konstatovat, že obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, dostupný na www.nssoud.cz). Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný.

V přezkoumávané věci se správní orgán I. stupně skutečně výslovně materiální stránkou přestupku nezabýval, což je mu nutno vytknout. Za konkrétních okolností daného případu však krajský soud neshledal, že by tento nedostatek způsobil nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí. V kontextu celého odůvodnění rozhodnutí (citace porušeného ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a hranice nejvyšší povolené rychlosti, konstatování formy nedbalostního zavinění, kdy žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem), je zřejmé, že správní orgán z přestupkového jednání žalobce dovodil porušení, resp. ohrožení zájmu chráněného zákonem, a to porušení zájmů na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, byť to explicitně nevyjádřil. Zcela nepochybně tedy k naplnění jak formální, tak i materiální stránky přestupku došlo. Tím, že zákonodárce stanovil v § 18 zákona o silničním provozu hranici nejvyšší povolené rychlosti, určil, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti (ochrana bezpečnosti a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti). Překročení nejvyšší povolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě bezpochyby porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje.

Nutno dodat, že žalobce rovněž poukazoval na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 104/2008-45, avšak na jinou jeho část, z níž citoval: *„okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze ... vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je.“* Ke správnému pochopení této vytržené části je však nutno citovat i další část zmíněného rozsudku, v níž tento soud současně uvedl, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“*

V citovaném rozsudku tedy bylo zdůrazněno přidružení se dalších významných okolností k jinak běžně se vyskytujícím případům. Takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. V nyní projednávaném případě však byla situace zcela odlišná. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 53 km/h, tedy nenaplnil základní skutkovou podstatu přestupku (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu), ale skutkovou podstatu kvalifikovanou (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 2 zákona o silničním provozu), čímž ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu velmi výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo ji proto nutno detailněji zkoumat.

Neuvedení bodového postihu ve výroku

Námítku neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a jeho nezákonnost pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích považuje krajský soud rovněž za nedůvodnou. Žalobce k povaze bodového záznamu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2016-69. Ten navazuje na usnesení stejného soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, ve kterém se rozšířený senát vyjádřil k povaze záznamu bodů jako „trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z uvedené judikatury však nelze dle názoru krajského soudu dovodit, že by rozšiřovala taxativní výčet sankcí, který je uveden v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu žalobcem uváděných judikátů neznámá, že by bodový záznam byl sankcí jako takovou uváděnou obligatorně ve výroku rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích.

Krajský soud uzavírá, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Oznámení přestupku, úřední záznam, záznam o přestupku s fotodokumentací a údaj o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů zpochybňován, a to v daném případě nebyl.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. duben 2017

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Jana Labuťová